

Един брой

1

левъ

СОЦИАЛИСТИЧЕСКА ТРИВУНА

Седмичен орган на Окр. Комитетът на Социалдемократическият организационен
ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЪ.

Един брой

1

левъ

Балканско сближение.

Благодарение на своето географско положение Балканският полуостров, винаги е бил арена на най-ожесточени борби между населяващите го народи. Старата история е изпълнена с войни между груп и българя, а новата повече между българя и сърби. Въпреки това, войните между сърби и българя са с вътрешно чужди и на двата народа, понеже са били само плод на стълкновение на чужди интереси. Тези непримиримите борби, — ту скрити, ту явни, — са напълно изоставили двата народа и са ги прируждавали да търсят опеката от чуждите голъми държави, което, разбира се, им е доставило много скъпо.

Наред с това идеята за едно истинско и искрено сближение между двата народа никога не е изчезвала, а напротив, се е разраствала перфектно чрез взаимни и чисти улове. Последният на много пъти ясно и открито, по пътя на осмисляне от слъбата тълпа и продажливостта, са заговаряли за братското разбирателство между двата народа, давали са планове, по като че своеобразната балканска съдба винаги е преследвала подобни намерения и разбирателството се свършвало даже и с въоръжен конфликт. За това най-малко, разбира се, трябва да се обвиняват народите, както някои, за своето оправдание, сочат. Византизмът е сам управниците, които въ своето шестване и жедостество създаваха и заливала неоснователния антагонизъм.

След Ботева, Каравелова и Левски, които ратуваха за една балканска федерация, въпроса за економическото и политическото сближение между балканските народи е повдигнат на първо място. Какви са предпоставките за подобно сближение въпреки, че всички е известно. Сръбският учен, д-р Велизар

Милкович, още въ 1906 год. в една специално написана за българския в. „Ден“ статия, между другото каза: „Само сдружена с България и то колкото се може по-тесно, по-плотно, развиваща своята индустрия, покрай рационалното отглеждане на земледелието, ще може Сърбия да се спаси от чуждото економическо и политическо надмощие“. А ромънският в. „Patriotul“ от сжщото време (в. „Дневник“, юли 1906 г.) много по-ясно отбелязва: „Интересът на всички балкански държави е толкова идентичен, че човекът трябва да се чуди, защо до днес още не се е свършала митническата уния между тези държави“.

И днес, след голъмата война, която още повече засилил антагонизма сред балканските народи, когато човек би помислил, че всички опити за споразумение и губене на време, защитниците на идеята за балканско сближение, не се оставят. Сръбският в. „Новост“ (5.VI. т. г.) пише следното:

„Докато не се свѣстимъ, за да схванемъ, че Балканитъ напълно ще се паднат на балканските народи, само тогава, когато балканските народи ще се защитаватъ взаимно, а не да се нападатъ, до тогава трябва да понасяме мирно своята съдба и да не въставаме противъ ония, които искатъ да бъдатъ наши оекуни, тъй като сами не умѣемъ да защитаваме своето“.

Сжщиятъ езикъ държи и голъмата част на нашата преса, а народите очакватъ съ нетърпение братското разбирателство.

Какво ще сторятъ онези, въ чийто ръцъ е народниятъ скъбини? Дали тѣ ще стѣпятъ да се отърсятъ отъ жедостество на балканските политики, отъ ориенталиския дипломатически маниеръ, отъ демагогията и неискреността и

открито да си подадатъ ръка, — е се още далечъ да се каже.

България днес е слаба повече отъ вѣкото. Не въ подобро положение е и Сърбия, ако и побѣдателка. Голъмата война напълно разори тѣзи два народа. Истопени, обедѣли тѣ заплашватъ своя самостоятелъ економически и политически животъ. А болшевиизма, който някои ни сочатъ като спасителъ на човѣството, вече оти ва въ своя залѣзъ. Пегоната „пролетарска диктатура“, неговата олигархичност по-бързо, отколкото се очакваше, го хвърлиха въ историята. Той остана само като мечта на болни хора, които живѣятъ далечъ отъ действителността. За насъ балканците днесъ, както и до сега, има само единъ пътъ върненъ и спасителенъ: искреното сближение и федерация на балканските държави. Стига да не зачужди интереси.

Изъ „революц. дѣйностъ“ на „комуна“.

Изъ четиретѣ краища на България се разнесе славата на тукашнитѣ комунари, че сж добри уредници на зарзаватчийски градини. Чакъ въ Видинъ, Габрово и друга гдѣ ходи кмета имъ Кондовъ да се хвали и да дава юрнекъ. За дѣйността на комунистѣ като общинари ще имаме много пъти случай да пишемъ. Сега ще изнесемъ слѣдния фактъ: Изпратиха изъ Еленско управителя на общинските градини, Пан. Стояновъ, бившъ стамболистъ, сега голъмъ комунистъ, да намѣри работници за градинитѣ. Съ голъми комунистически общини за 8-часовъ работенъ день, отлична храна (2 пъти седмично месо) добра заплата и пр. и пр. успѣва да събере и доведе въ Варна 120 мъже и 30 жени. Три мѣсеца работиха тия хора, но не по 8, а по 16 часа дневно безъ почивка и при храна съвършено проста. Месо вмѣсто 2 пъти седмично, сж яли само единъ път до сега — на Великденъ. Никакви работнически застраховки — не признаватъ буржоазни закони. Поболѣ ли се някои работникъ — дявола да се грижи за него. Но затоа пъкъ трябва да се правятъ жертви за „революцията“!

Редовно имъ сж събирани членски вноски за „градинарската“ секция, за вѣстници и по купуване на хана. Но защо инспекцията на труда и общ. раб. лѣкарь не сж влѣзли до сега въ ролята си?

Войнитѣ и натрупването на капиталътъ.

До колко войнитѣ спомогнаха и у насъ да се натрупатъ капиталитѣ говорятъ самитѣ цифри, които изнасяме тукъ: Прѣзъ войната 1912—1913 години само за 7 мѣсеца емисионата дѣйностъ на банкитѣ се изразила въ подписване на единъ капиталъ отъ 37,600,000 лева. И това не е пълната картина за това време. По интересно е, обаче, натрупването на капиталитѣ прѣзъ време на тригодишната война, 1915—1918 год. Отъ 1915 до 1918 г. включително сж основани 155 банки съ 620,825,000 лв. основенъ капиталъ, отъ който 351,601,000 лв. внесенъ. Прѣзъ сжщото време капитала на старитѣ банки се увеличи съ 60,000,000 лева. Следъ войната натрупването се ускори, като само прѣзъ 1919 год. сж основани нови 158 банки и акционерни д-ва съ капиталъ 402,390,000 лева. Края на 1919 год. завършва съ 474 банки и акционерни д-ва съ капиталъ 1238000000 лева (гл. в. 3—4 отъ т. г. на официалното издание на дирекцията на статистиката, м. с. и.). Плюс горното една голъма част отъ натрупани капиталитѣ прѣзъ войната сж внесени въ Б. Н. Банка, като хранилището въ нея се е увеличило отъ 77,631,000 лв. въ 1914 год. на 411,889,000 лв. прѣзъ 1918 год., а влоговетъ ѝ изобщо прѣзъ войнитѣ сж се увеличили отъ 214 на 646 милиона лева. Сжщото е и въ Б. З. Банка, безъ да се говори за ония капиталитѣ, които сж вложени въ облигации и заеми, наши и чуждестранни, гдѣто сж повечето, защото българския капиталистъ-буржоа е твърдъ много „патриотиченъ“.

Отъ горния капиталъ има вложени въ банкерство 355,000,000 лв., въ търговия 211,000,000 лв., а само 97,000,000 въ индустрия (гл. „сп. на ик. д-во“, кн. 1—2 отъ 1919 год.).

Коментарии сж излишни. Нека читателитѣ сами си правятъ заключение, кому сж служили войнитѣ.

Свинска масъ купува Кооперативната Централна „Напрѣдъ“ чрезъ Илия Христовъ въ Провадия.

Конгресът на кооперациите „Напрѣд“.

Прѣз последната седмица за-сѣдава въ София I-вия редовен конгресъ на кооперациите, които се числятъ къмъ кооперативната централа „Напрѣдъ“, чийто членъ е и нашата кооперация „Социалдемократъ“. Отъ напрѣдъка, който сж направили нашите кооперации само за една година става явно каква необходимостъ сж днесъ този родъ сдружения — кооперациите. При днешната економическа безпътница, при непосилно трудния животъ за трудящата се съвѣтъ трѣбаше да се намири новъ пътъ. Кооперацията е повикана въ живота да облекчи, макаръ и отчасти, работниците отъ двойната експлоатация, която ги души: въ производството и потреблението. Но не само това; днесъ кооперацията се явява и като социаленъ факторъ; тя се стреми да възпита въ трудящото се общество духътъ на обществената солидарностъ, на социализма. Тия цели и задачи сж си поставили кооперациите, числящи се къмъ коопер. централа „Напрѣдъ“ и съ успѣхъ ги е прокарвала.

Отъ отчетъ който имаме из-вличаме слѣдните данни: къмъ централата се числятъ 110 работн. кооперации съ 53000 члена. Внесенъ капиталъ 7,047,000 лв. и резерви 1,610,000 лв. Прѣзъ 1920 г. е реализирано 2,676,000 лв., чиста печалба, по голѣма частъ отъ която е, разпадена на консуматорите членове.

Всички кооперации, заедно съ централата днесъ разполагатъ съ собствени срѣдства крѣгло 12 милиона лева. Централата има въ София собствено здание за 1,300,000 лева.

Горните цифри ясно ни показватъ какъвъ успѣхъ сж направили нашите кооперации, още по вече като се има прѣвидъ какво неблагоприятно бѣха условията прѣзъ миналата година: нестурни търговски сношения, колебливостъ въ цѣнатр на стоките и пр.

Когато условията се улегнатъ нашите кооперации ще има да играятъ една голѣма роля въ економическия животъ на страната.

Още по-голямъ успѣхъ пожелаваме на кооперациите до идущия имъ конгресъ.

Противъ терора въ Съвѣтска Русия.

Задграничното прѣдставителство на Руската (Социалдемократическа партия е издало позивъ „къмъ всички социалдемократически партии и професионални организации“ отъ който даваме само извадки:

„Терорътъ отново свирѣлъ въ въ Съвѣтска Русия. Работническите и селски маси все повече губатъ довѣрие къмъ болшевишката диктатура и искатъ свободни избори за съветите и подчиняване прагматството на съветите.“

Като потушава всѣко, даже и най-миро, масово движение, болшевишкото правителство прѣдприе новъ изтрѣбителенъ походъ противъ социалдемократите, социалреволюционерите и анархистите.

За три мѣсеца сж арестувани само отъ Руската Социалдемократическа партия въ цѣла Русия до 2000 души. Арестува се всѣки, за когото се знае, че той има партийна членска карта, макаръ той да не е активенъ дѣецъ.

Затворниците сж прѣвѣдени въ Петроградския затворъ за прѣварителенъ арестъ въ всѣка отдалена стая сж поставени по 7 души арестуванни. Условията при които се намиратъ арестуваните, по своята си жестокоостъ, надминаватъ всичко, което се знае за Русия, при режима на царизма.

Противъ затворниците се прилагатъ и морални изтезания. Другарятъ Ф. И. Данъ, единъ отъ най-старите и заслужили вождове на социалдемократическия пролетариатъ е билъ разбуденъ въ Петроградския затворъ въ 3 часа срѣдъ нощъ и съ него е произведена игра като че го водятъ да го застрѣлятъ. Вѣснността той билъ отведенъ въ подземното на прославената отъ царизма Петропавловска крѣпостъ.

Въ нѣкои мѣста (Одеса) арестите се прѣдшествуватъ отъ разпространение на фалшиви прокламации съ позиви къмъ бунтъ, подписани ужъ отъ социалистическите

организации. Тѣзи провокаторски филшиники сж дѣло на чрѣзвичайните.

Умрѣли сж въ затвора: стариятъ борецъ на социалната демокрация, Борисъ Батурски, другаря Каракинъ, социалреволюционеръ Гарабукинъ и др.

Върхътъ на тия укаси е достигнатъ прѣзъ нощта на 25 априлъ т. г. съ хладнокрѣвното организирано отъ полицията, по заповѣдъ, *варварско изтезание на 300 социалисти и анархисти, събрани въ Московския Бутирски затворъ отъ всички краища на Русия.*

Въ този затворъ, слѣдъ упорита борба, политически арестанти сж изворвали ови сносенъ и свободенъ режимъ, който социалистите изискватъ отъ буржуазните правителства въ всички страни на политическиятъ затворници. Неотдавна болшевишките в-къ „Правда“ даде подробно описание на реда въ тази тюрма, за да похвали човѣколюбieto на болшевишкото правителство. Задграничните комунистически вѣстници побързаха да прѣпечататъ това описание, за да опровергаватъ съ това твърденията за тероризма на руското правителство.

На 25 априлъ прѣзъ нощта се турнали въ тоя затворъ нѣколко стотинъ въоръжени отъ позъ до глава полици и войници. Тѣ събуждали спящите арестанти и имъ заповѣдавали да се обличатъ и да вървятъ. Като сж подозирали най-лошото за себе си (анархистите се опасяваха отъ масово избиване), затворниците искали обяснения и да имъ се прѣдстави писмена заповѣдъ отъ органицъ на властта. Въ отговоръ на това, обаче, въоръжените полици и войници се навърлювали върху всѣки затворникъ, били го съ приклади и сж го измаквали по долни дрехи въ двора. Жените, между които е имало и много болни, сж били влачени за косите и полуголи по стълби надолу, като сж ги блѣскали съ приклади.

Въ своите статии Ленинъ възвѣства „безпоощадно прѣслѣждане на социалистите и анархистите“. Въпрѣки протестите на петроградския пролетариатъ, съ стотици Крон-

цадски матрози се застрѣляватъ които бѣха прѣдизвикани къмъ въстание чрѣзъ провокация. Съ по-раншната жестокостъ се потушаватъ непрѣкъснатите бунтове на доведените до отчаяние селени.

Рѣшенъ да ликвидира своите комунистическа политика и като стареа да запази властта по пътя на широките отстъпки за чуждите и руските капиталисти и спекуланти, Ленинъ срѣща опозиция отъ страна на продължаващите да върватъ въ утопията на немедленъ комунизъмъ членове на цеговатъ партия и, за да отслаби тѣхния протестъ, той се стреми искусствено да срѣгне тѣхната прѣданностъ къмъ правителството, като поощрява тѣхъ терористическите инстинкти и като ги насѣква срѣщу социалдемократите. По този начинъ той отвлича вниманието на болшевишките маси отъ своята — сега опортюнистическа — „висша политика“.

Нуждата и гладътъ господствуватъ въ болшевишките затвори. Нуждата царува въ сѣмействата на много хиляди затворени социалисти. Ние призоваваме всички партийни и професионални организации да дадатъ своята помощъ въ полза на социалистите, които чезнатъ въ болшевишките затвори, и на тѣхните сѣмейства. Нека послужатъ за корисенъ урокъ събраните стотинки помощи отъ работниците въ цѣла Европа срѣщъ ония, които мѣчатъ и изтезаватъ прѣдставителите отъ сѣмилетъ тѣхъ разцѣпена и хвърлена въ братоубийствена война руски пролетариатъ.

Нека срѣдъ празненствата на третия конгресъ на Комунистическия Интернационалъ — този най-новъ езически орденъ, който се стреми да разврати всемирните пролетариатъ въ руските пролетари-социалисти да усънатъ, че тѣхните европейски брати сж се отзовавали на скръбните вѣсти за укасите на болшевишкия режимъ.

Берлинъ, Л. Абрамовичъ,
28. V. 1921 г. Л. Мартновъ.

ЧЕТЕТЕ Социалистическа Трибуна

ПОДЛИСТНИЦИ.

Хайде, другари, насилнето дойде!...

Мѣсецъ, два прѣди кирилородниевската бомба въ София единъ страшенъ комисаръ на „сѣвѣтската“ въ Варна, нѣкой-си Димитъръ Поповъ, бѣше събралъ въ театъръ „Ранковъ“ маса гладни свѣтъ, да го гошава съ революционна попара. Между тоя пѣстъръ свѣтъ отъ нещастни и заблудени работници, отъ наистина гладни мъже, жени, баби и дѣца се мѣркаха разни радоставистски тъмни герон и разни повалени типове, чакащи въ мѣтла

вода рыба да ловятъ, а горѣ, изложитѣ стърчаха мазните фигури на охранен функционери, доведени тукъ да даватъ темпъ на „революцията“, тоес. да ръководитъ ржкоплѣскацията. — нѣщо като нарочно поставени уряджии. Дебеловратиятъ комисаръ се бѣше разплѣнчъ срѣщу несрѣтната външна и вътрѣшна политика на правителството и отправилъ лоти звани:

„На насилнето не отговоришъ съ още по-големъ насилне!“ „На насилнето не отговоришъ съ революция!“... „Насилнето“, какъ да е, мина незабѣлъзано, ама

като рече комисарѣтъ „революция“, че като ревнаха, мале мила, функционеритѣ, че като подеха радоставовитѣ „прогресивни“ бандити, че като зяпнаха бабите: „браво, вѣрно!“... плѣсъкъ, вѣкъ, тропотъ, — салонътъ се трѣснѣ! Изтрѣгнаха. Помислихъ: не революция, ами второ пришествие наставка. Поозърнахъ се, погледнахъ: комисарѣтъ бѣше взелъ позата на Наполеона прѣдъ Ватерло, стисналъ му юмрукъ бѣше вече проби въздуха и революционното се размахваше на горѣ, а Тодорчо Страшиинъ, който анджакъ за тая работа бѣше забѣгналъ въ тѣснѣшкото теке, си слагаше вече четвърта кърпа около врата. Най-послѣ революционниятъ юмрукъ падна,

залата въ мигъ, като по заповѣдъ отяхна и комисарѣтъ наново подтирада отъ конституции, революции, пролетариатъ, диктатура, насилие, Ленинъ, Троцки, другаритѣ Енверъ-паша, социалпрѣдательтъ Каутски, великата сѣвѣтска рай, пъкълъ и пр. и пр. и пр. Момиконтрареволюционна кожа, се поусупоко малко, функционеритѣ бѣха наострили уши и дебѣща, кога започнатъ пакъ ржкоплѣскацията, самодорочовата коса бѣ шръкнала, като на наша маца прѣдъ Мурджа, съ кашъ, искаше (косата на Тодоръ да каже: „видите ли, азъ пали познахъ, революцията дойде!“...)

Но?... На душа лежатъ спомени тежки. Докато нещастиятъ пла ржкоплѣскаше своето заблу-

ХРОНИКА

Показват се за последен път партийните членове, да излязат, най-малко до 15-и т. м. членските си вноски, защото на тази дата годишния отчет на организацията ще се приключи, и ще бъде изпратен в централния комитет. Вноските да се изплащат на доманиа на клуба след 6 ч. след обяд.

Масови уволнения на чиновници и служещи прави общинската триенна комисиия. Съ една заповед се уволняват по 60 по 80 души изведнъж. Да се уволняват хора, които вместо да си гледат работата като чиновници (такива имаше и днес) сж вършили грубо паразитство разбираме, но да се уволняват само за това, че сж служещи при комунистите е жестоко. Уволнението на общината тръба да знае, че грамадното число чиновници по принуждение бха да накоплати на комунистите, без да сж били такива.

Помолени сме от граждани да запитаме прокурора при Варн. Окр. Сжд. да яви каква е сждбата на акта съставен миналата година от двама учители, бивши членове на 5-та жилищна подкомисиия против Алоис Флегел, който акт съдържа няколко тежки обвинения против Флегела. На актове съставени много по-късно е даден тод и сж разгледани от Окр. Сжд. Защо се бави тоя акт?

На 6 юни др. Д-ръ Джидровъ дамина за гр. Провадия, гдѣто е държал политическа рѣчь. Ето какво ни телеграфиратъ отъ Провадия: На 6 юни, организацията свика публично събрание, на което др. Д-ръ П. Джидровъ говори върху положението. Макарь и работенъ денъ, голѣмия салонъ бѣ прѣпълненъ съ публика, която съ приковано внимание изслуша ободрителното слово на социализма и изпрати съ бурни ржкоплѣскания правдата рѣчь на др. Джидровъ.

Комитета.

За втори път вече обръщаме вниманието на Дирекцията на мореплаването и Н-ка на пристанището да наредятъ тѣй, че моста върху канала да се дага въ такова връме, когато има най-малко движение по шосето Варна—Бургасъ. Маса интереси сградатъ когато въ туй въни унуй връме се спира движението.

Оплакватъ ни се граждани, че командата войници водена отъ мичманъ П. отъ Флота, която е ходила да чисти гжсници, минавайки прѣзъ зеленч. градини, гдѣто работятъ жени и момичета, сж пѣли цинични пѣсни. Нека началството опъне ушитѣ на мичмана, че е срамота.

Незаконния апаратъ отлетял. При разискване въ Н. С. интереса на комунистите по бомбения атентатъ въ София на 24 м. м., отъ името на комунистическата партия е говорилъ извѣстия "теоретикъ" Кабакчиевъ. Споредъ в. Денъ отъ 12 т. м. г. Кабакчиевъ заявиль, "че тѣхната партия дори и следъ прѣдписанието на центр. комитетъ на III Интернационал въ Москва, за образуванетоъ на нелегални организации, прѣпратено до организациите на партията имъ съ окръжно отъ прѣди няколко деня, си остава напълно легална политическа организация!

Недѣлите ни гоня, обръналъ се въ края г. Кабакчиевъ къмъ дружбашигъ, ще ви потрѣбваме, както и вие на насъ, въ борбата ни срѣщу кождерскиятъ партия!"

Ами кждѣ остана позива за организирване нелегалния апаратъ. Видѣха дебелия край!

Въ кооперацията „Социалдемократъ“ се получиха за продажъ книгитѣ. Въ края на XX вѣкъ, романъ Ед. Белами цѣна 20 лв. и рѣчникъ Имперализмъ, болшеизмъ и Социализмъ отъ Д-ръ Джидровъ и Ас. Цанковъ. Цѣна 5 лева. Прѣпоръчваме и двѣтъ горни книги на четитѣ си.

22-то условие отъ Московскитѣ тезиси се изпълнява въ Варна. Вѣроятно по рѣшение, всички комунисти, общ. чиновници, подаватъ

деклараци въ мѣстната дружба че сж отъ турско връме земледѣлци по идея, за да си запазятъ мѣстата и прѣвземели отъвтрѣ калето. Добръ ама приятелитѣ земледѣлци не вѣрватъ, ами уволняватъ. Само на единъ потуракъ, който вѣроятно е далъ и други доказателства, сж възвръната дължността.

Хайрлжж олсунъ! Тѣй рече комисаря Крайчевъ когато на събрашието въ ханъ „Бойоглу“, на 24 м. м. понска вода и такава му бе поднесена въ фунияка отъ пакетъ кехадъ и я изпи на единъ солукъ.

Голѣмъ революционеръ брей! Каравеловъ съ кратунка, Крайчевъ съ фунияка!?!?...

Получи се 5 книжка отъ сп. Социалдемократъ съ интересни статии отъ др. Вѣнковски, Д-ръ Джидровъ, Ас. Цанковъ, Мандовъ, Казасовъ; Прѣдадени сж и рѣшенията на Внеската Интернационална Соц. Конференция.

Съ тая книжка се привѣршва I-то полугодие на списанието. Абонатитѣ да прѣдплатятъ по 30 лв. за II-то полугодие на др. К. Браваровъ въ Коопер. „Социалдемократъ“.

Учителско събрание. Поканватъ се членовѣ на Варн. Окол. Учительско Д-во да дойдатъ на последното дружествено събрание, което ще бжде на 20 т. м. 10 ч. прѣ обѣдъ въ училището „Св. Климентъ“. Възгъ отъ важния дневенъ редъ, който ще се разиска ще стане и изборъ за делегати за конгреса.

Настоятелството.

България следъ войната. „Статистически извѣстия“ на Дирекцията на статистиката, бр. 5, дава следнитѣ свѣдения за България следъ войната. Общиятъ брой на населението, споредъ последното прѣброяване е 4,861,439 отъ тѣхъ 243,494 жени. Въ общия брой на населението влизатъ 417,393 души отъ придобититѣ следъ 1913 год. земи отъ Тракия и Македония. Територията на царството, върху което е направено прѣброяването, възлиза

на 105,324 квадратни километра. Срѣдно на квадратенъ километръ живѣятъ 46.2 жители. Въ края на 1910 г. България е обемала 96,345 квадратни километра съ 4,337,513 души население, което безъ войнитѣ, при нормаленъ ръстъ би надминало 5 милиона. По силата на Букурещкия договоръ на Ромъния е отсгжнена територия 7,525 кв. километра съ 200,900 жители; по силата на договора въ Нѣой е отсгжнено на Сърбия (безъ Струмишко) една ивица отъ 1555 кв. километра съ 62,133 жители, а на Гърция 9,298 кв. километра съ 265,000 жители.

Партийно събрание съ много важенъ дневенъ редъ ще има въ Петък — 17 т. м. точно 9 часа вечерята.

Въ Четвъртъкъ, 6 часа следъ обѣдъ, женската група ще има събрание.

Варнен. Град. Община е обявила, че ще продава на публиченъ търгъ праздни общински мѣста. По този важенъ въпросъ ще дадемъ въ следуюция брой статия.

Финансовото положение на България.

Споредъ изложението на Финансовия Министръ, направено въ Народното Събрание на 10 май т. г., на 14 IV. е имало 3,188,057,657 лева банкотно обръщение.

Държавния дългъ се изразява въ следнитѣ колосални цифри:

Външни. Консолидирани дългове 2,793,435,232.72 франка, консолидирани 3,209,532,565.17 франка; за линията Дедеагачъ—Свиленъ 24,967,047.24 франка.

Вътрѣшни. Консолидирани и неконсолидирани 3,350,353,776.72 златни лева.

Като имаме имаме прѣдвидъ, че единъ франкъ струва 7-8 лева, а швейцарски левъ 15-16 лв. можемъ да си прѣдставимъ каква дълга върволица отъ цифри трѣбва да се наредятъ.

И всички тия грѣшни български левове сж отишли все за „освободителни войни“.

даване, азъ си спомнихъ, че година прѣди страшната рѣчь на Попито другъ единъ охранитѣл дебеловрагъ никъ, извѣстиятъ тавански герой Георги Димитровъ бѣше дошълъ чакъ отъ София и пакъ на сждото мѣсто революционизираше маситѣ съ кръвъ. „Кръвъ, кръвъ ще се лѣе!“... кръвъше дебеловрагитѣ, кѣтѣ, стискаше юмруци, свкашъ, истискаше кръвта на граблвата буржуазия и на социалпрѣдателятъ, надуваше вратни жили и пулѣше, кръвясали очи. Тѣлата пакъ ржкоплѣскаше. „Кръвъ, кръвъ ще се лѣе!“ повтори и потрети ободрениятъ тавански революционеръ. Хмъ, кръвъ, а ?... Едно връме и Тихчевъ пролива много кръвъ изъ... народния домъ (новиятъ комунистѣ Ст. Мановъ би казалъ правото име),

докато забѣгна въ София; стана ортакъ прѣзъ войната на ний-голѣмия радославенъ бандитъ Алтимирски и посекта нѣкоя парѣ и друга за здравега на „Велика България“. И тоя господинъ, който приказва за кръвъ? И той ще спечели, на и народния домъ ще спечели: чухъ случайно изповѣдта на двама млади служещи и зная, че „кръвта“ въ тѣснѣшиятъ текета е сладка приамка за неорганизираны младежи.

Та така. Насилие, по-голѣмо насиле, кръвъ, революция, гологани, докато нѣколко хулигани подпалиха клуба, гнѣздото на башъ-революционеритѣ въ София и революцията стана на димъ! Е, другари, клуба ви подпалиха, то се казва храма ви изгориха, светинята ви оскверниха, насиенето дойде, какво още чакате?

Гдѣ останаха страшнитѣ ви закани за революция, за кръвъ, за „оше по-голѣмо насиле“? Гдѣ сж Попито, Димитровъ, апостолитѣ ви?... Патриотъ е, душа дава за наука, за свобода, но не своята душа, братя, а душата на народа. Защото, другари, когато „насилието“ дойде въ самия клубъ на страшнитѣ наши софийски революционери, когато ревлюцията потропа на вратитѣ имъ, тѣ се свиха като мокри кокошки; Попито, който на насилието се канѣше да отговаря съ още по-голѣмо насиле, се озова чакъ въ Москва, за да декретира, види се, оттамъ „по-голѣмого насиле“; революционеритѣ пъкъ съ кръвясалитѣ очи на лѣтъ пакъ за Москва си поотпочиналъ малко изъ виенскитѣ сепарета; само Тодорчо

Страшния (на къ тоя Тодорчо!) остана на поста си, да убѣждава гладнитѣ, не вече че революцията иде, а че изъ пламачитѣ на изгорѣлия тѣснѣшии клубъ въ София се издигнала като Фениксъ мощта... на кооперация „Освобождение“! Азъ пъкъ, който наблюдавахъ всички тия работи, си отбѣлзахъ: чакъ сега Тодорчо извѣрѣ на косата си и каза истината.

Добръ сме си.

Умни сме си Ново-селци, вѣщоко можемъ, всичко правимъ. Миналата есенъ събрахме пари да пратимъ при голѣмцитѣ хора, да направятъ Ново-село околия и да взематъ държавния балканъ за общински. Ще пнатъ защо ни е околия? — Да

Кооперация „Социалдемократ“

Доставя на износни цѣни:

Истински марсилски типъ

ЦИГЛИ И КАПАЦИ, МАШИНИНИ РЪЧНИ ТУХЛИ

големъ форматъ отъ

фабрика „Напрѣдъкъ“ гара Наспичанъ

и склада на прѣставителитѣ въ гр. Варна

П. ВЕЛЧЕВЪ & З. ЗАХАРИЕВЪ

при новата гара.

Прѣпоръчваме ги на нуждающитѣ се отъ такива.

Варненци и гости на Варна, посѣтете

КАЗИНО ЛОНДОНЪ

съ отлично уредени Ресторантѣ и Бирария

Единствения първокласенъ локалъ въ центра на града,
подъ самия хотелъ „Лондонъ“.

ТОЧИ СЕ ПРОЧУТОТО ШУМЕНСКО ПИВО

Разни видове стари бѣли и черни вина.

Voyageurs de passage à Varna,
Prenez vos repas au Casino Restaurant London les meilleurs
menus les prix le plus avantageux

Besuchen Sie das Casino Restaurant London Vorzügliche Küche—Billige Preise.

Цѣни достъпни за всѣкого.

Примемъ се абонати.

Кооперация „Социалдемократ“

Продава всѣкому на

— НАЙ-ИЗНОСНИ УСЛОВИЯ —

:: Първокачествено сирене и кашкавалъ ::

Доброкачествени макарони и фиде

:: Чиста бѣлосиѣжна ситна камена соль ::

ПЪРВОКАЧЕСТВЕНА БѢЛА СУХА ЗАХАРЬ.

Кооператоритѣ бакали и ресторантитѣ иматъ

всичкия интересъ и смѣтка да купуватъ на

едро стокитѣ си отъ кооперацията.

ПРОИЗВОД. ДЪРВОДѢЛСКА КООПЕРАЦИЯ

Солидарностъ

зарег. отъ Варн. Окр. Сждъ съ опрѣд. № 1817

извѣства, че откри работилница, гдѣто ще

изработва всички видове

мебели и постройки.

Отъ Кооперацията.

Рекламирайте въ „Социалистическа Трибуна“

Печатница „ЗОРА“ — Варна.

Абонирайте се и четете в. „Народъ“ и сп. „Социалдемократъ“

стане Ново-село околия — значи стражаритѣ, приставитѣ, а главно околийския да е нашъ. Да си на власт — пъкъ и околийски? Хеля пъкъ да те пратятъ делегатъ въ София — разхождай се важно и харчи. Току вижъ срѣщналъ те рапортьора на в. „Утро“, бутнашъ му нѣщо въ рапѣтъ и на другия день чети: „Пристигнала е депутация отъ Ново-село, Провадийско, да моли министритѣ . . . Симпатичния и многоуважаемия въ селото си г. Х. е на чело на депутацията. Министритѣ обѣщали . . . “ Какъ ти се струва — да пишатъ името на селото ти въ столбчетъ вѣстникъ, а главно, твоего име напримѣръ. Дѣ въ васъ тоя умъ да побере това!

Събрахме 2—3000 лв., избрахме си депутацията, но за зла честъ — стачка по желѣзницитѣ. Отложихме. Зададе се партиенъ

конгресъ. Капаятъ хората делегати и гости. Свикватъ събрание за пари и изборъ на делегатъ. Единъ по единъ, всички събрани, като чули че се иска пари — отиватъ по нужда. Остава да се прави изборъ отъ двамата останали. Започва тайно гласуване и слѣдъ проверка на подаденитѣ отъ двамата бюлетини, провъзгласяватъ се за избрани, единия за делегатъ, а другия за гостъ. За пари лафъ не става. Селскитѣ пари въ джеба имъ. Най-послѣтъ сѣ събрали отъ селянитѣ да се ядѣтъ само въ София. А конгресъ не е въ Варна я!

Отиватъ паричнитѣ ни въ София, слѣдъ тѣхъ делегатитѣ за конгреса. Даде Господъ, че делегатитѣ и гоститѣ се върнаха, а паричнитѣ ни още ги нѣма.

На единъ дернекъ, (селско събрание), нѣкой пита за тия пари. Окуражени делегатитѣ и

гоститѣ отъ отчета, що чуха отъ единъ членъ на постоянната комисия, гостенина започна: „Селяни, паритѣ ви сѣ пари. Събрахте ги за да бждатъ похарчени. Азъ ви отървахъ отъ тая грижа. Грѣхъ ще ми е на душата, ако ги бѣхъ похарчилъ тукъ въ село, Провадия или Варна. Въ София ходихме анжекъ по селска работа. Три дни все съ министри се разправяхме. Обиколихме всички министерства. На всѣкъдѣ сѣ радостъ ни приемаха и сѣ благодарностъ пиврацаха, особено разсилнитѣ. Околията ще я бжде, хемъ най-късно по есенна жетва. Стражаритѣ ще бждатъ всѣ ново-селци“ (дига се голѣмъ шумъ). Чуватъ се откъслеци: „той ще е околийскиятъ“, „да раздѣлимъ селото на двѣ смѣни за стражари“. „Да имъ намалимъ заплатитѣ на половина та пакъ на смѣни да бждемъ, вепч-

ки на служба“. „Пристави ни маме“. „Какъ да нѣма“ и пр.

Гостѣтъ продължава:

„За гората лафъ да не стави. Министра казва: „сѣчете, воезъ отъ днесъ гората е ваша. Самъ пазете се отъ горскитѣ“, (пакъ шумъ „не ни трѣбватъ горски“, „да ги уволнимъ“).

„Банката я оставиха, само е мой катѣръ. Колкото за паричнитѣ, мога да ви кажа още сега че всѣкъдѣ ядохме и пихме само пешинтъ. Тѣй че бждемъ спокойни. Никому нѣмате да давате“, завърши той.

Добри сме ново-селци, ама работа вършимъ. Нека се пука въ компинитѣ: и околията, и гората му и надъ всички „Земледѣл. Правда“ ни сочи примѣръ въ трудовата. Едно и само писва: — паричкитѣ ни.

СПИ.